

Arrest

nr. 240 585 van 8 september 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Nazarkhel, district Mahmad Agha, provincie Logar, waar u woonde tot uw vertrek uit het land.

U maakte het middelbaar af in 2011, maar kon niet doorstuderen omdat u niet door de ingangsexamens raakte. U zat daarop een aantal jaar werkloos thuis, alwaar u wat zou helpen op het land van de familie. Om toch wat geld voor de familie binnen te brengen besloot u daarop rond 2014 bij de lokale politie (ofte arbaki) te gaan. Na een opleiding van enkele maanden werd u gestationeerd in uw eigen regio. De familie van uw verloofde, die heel religieus zijn, vonden het evenwel niet kunnen dat u voor de arbaki

werkte, en daarom stopte u na zes maanden. De verloving sprong evenwel alsnog af omdat de andere familie bijkomend eiste dat uw minderjarige zus met iemand van hen zou trouwen. Naderhand besloot u om het land te verlaten omdat u vond dat er te veel extremisten in uw streek rondwaarden.

U ging naar Jalalabad in de zesde maand van 2014 en verbleef daar bij de smokkelaar, waarop u in de zevende maand van 2014 Afghanistan verliet. U reisde naar Europa, waar u voor het eerst om internationale bescherming verzocht in Bulgarije, maar meteen doorreisde naar Duitsland. Hier zat u jarenlang in een Dublinprocedure, tot u uiteindelijk ten gronde gehoord werd in 2016. Nadat u een weigeringsbeslissing kreeg, probeerde u nog internationale bescherming te verzoeken in verschillende landen, maar kreeg steeds de boodschap dat Duitsland bevoegd was voor uw verzoek. Uiteindelijk kwam u 25 februari 2019 aan in België, waar u op 5 maart 2019 om internationale bescherming verzocht. U legde geen documenten voor.

Op 20 september 2019 werd u geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek om internationale bescherming. Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 7 oktober 2019 een tweede maal om internationale bescherming. U legde wederom geen documenten voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst merkt het CGVS dat u geen enkel stuk (noch enig geloofwaardig identiteitsbewijs, noch enig ander stuk als foto's of attesten) kan voorleggen die uw beweerde identiteit en afkomst kunnen staven. Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contact hebt gehad met familieleden in Afghanistan, en u beloofde bovendien dat u zou proberen om aan documenten te raken die u afleverde in het kader van andere procedures in Europa (CGVS p. 3, 4, 7), maar u hebt tot op heden geen stukken voorgelegd om uw verklaringen kracht bij te zetten. Daardoor kan het CGVS enkel afgaan op uw verklaringen.

Op basis van uw verklaringen blijkt evenwel dat er in uw hoofde geen sprake is van een voldoende geïndividualiseerde en concrete vrees voor vervolging. U gaf aan dat u zes maanden lang werkte voor de ALP dan wel de ANP (Afghan Local Police – Afghan National Police), maar dat u toen stopte met uw werk omdat de familie van uw verloofde dit vroeg (CGVS p. 12). Naderhand besloot u om het land te verlaten omdat u de situatie in uw streek in het algemeen onveilig vond; er waren te veel extremisten aanwezig (CGVS p. 12, 13). U verwijst op geen enkel moment naar dreigingen tegen u persoonlijk omwille van uw voorgehouden werk voor de overheid, of voor gelijk welke andere redenen. Uw oom zou wel vermoord geweest zijn omwille van zijn werk voor de nationale solidariteitsorganisatie, maar u geeft aan dat dit los staat van uw eigen zaak en louter een indicatie is van de algemene situatie in uw streek (CGVS p. 13). U slaagt er trouwens ook niet in om de voorgehouden moord op uw oom op enigerlei wijze aan te tonen (CGVS p. 14). Er kan dus gesteld worden dat u het land kennelijk verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw streek van herkomst, wat geen grond is voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, maar mogelijk wel voor het toekennen van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde kan ook aangestipt worden dat uw voorgehouden werk voor de ALP dan wel de ANP geenszins vaststaat. U legt namelijk geen enkel begin van bewijs voor van uw voorgehouden diensttijd, en u slaagt er bijvoorbeeld ook niet in om duidelijk aan te geven voor wie u nu eigenlijk werkte, de ANP dan wel de ALP; u stelt zelf dat u bij de arbaki werkte (dus de ALP), maar in eenzelfde adem geeft u bijvoorbeeld aan dat u een opleiding volgde aan een nationaal trainingscentrum en dat u een ANP-badge op uw uniform had (CGVS p. 7 – 9). Maar zelfs als uw dienst al voor waar genomen zou worden, kan deze op zich niet volstaan om als een gegronde vrees voor vervolging te worden beschouwd, bij ontstentenis van een concrete voldoende geïndividualiseerde vrees.

Op het einde van het persoonlijk onderhoud liet u ook nog noteren dat u vreest in Afghanistan problemen te kennen omdat u al lange tijd in Europa verblijft (CGVS p. 16). Er zijn evenwel geen aanwijzingen dat mannen in Afghanistan louter omwille van hun lang verblijf in het buitenland vervolging riskeren, noch reikt u informatie aan waaruit dit blijkt. In de mate dat u ondertussen meer gewend bent aan de westerse normen en bij terugkeer uw gedrag wederom zou moeten aanpassen aan de lokale mores, kan aangestipt worden dat het geen vervolging uitmaakt als iemand zich in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties. Bepaalde

aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u aangehaalde medische problemen (CGVS p. 16) kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen aan sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het

conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad duidt er vooreerst op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Meer bepaald wordt opgemerkt dat (i) verzoekende partij geen enkel stuk kan voorleggen die haar beweerde identiteit en afkomst kunnen staven waardoor verwerende partij enkel kan afgaan op haar verklaringen; (ii) er op basis van haar verklaringen evenwel blijkt dat er in haar hoofde geen sprake is van een voldoende geïndividualiseerde en concrete vrees voor vervolging nu zij op geen enkel moment verwijst naar bedreigingen tegen haar persoonlijk omwille van haar voorgehouden werk voor de overheid, of voor gelijk welke andere redenen, en zij haar land kennelijk verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie in haar streek van herkomst; (iii) in ondergeschikte orde aangestipt wordt dat het door verzoekende partij voorgehouden werk voor de ALP dan wel de ANP geenszins vaststaat aangezien zij hiervan namelijk geen enkel begin van bewijs voorlegt en ook haar verklaringen hierover niet kunnen overtuigen; (iv) zelfs als haar dienst voor de ALP dan wel de ANP al voor waar genomen zou worden, deze hoe dan ook op zich niet kan volstaan om als een gegronde vrees voor vervolging te worden beschouwd, bij ontstentenis van een concrete voldoende geïndividualiseerde vrees; (v) wat betreft de aangehaalde vrees in Afghanistan problemen te kennen omdat zij al lange tijd in Europa verblijft, er geen aanwijzingen zijn dat mannen in Afghanistan louter omwille van hun verblijf in het buitenland vervolging riskeren en verzoekende partij evenmin informatie aanreikt waaruit dit blijkt; en (vi) het geen vervolging uitmaakt als iemand zich in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties en bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen op zich geen inbreuk vormen op fundamentele grondrechten en vrijheden. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift er niet in slaagt voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening gehouden werd met haar jonge leeftijd en het feit dat zij reeds twee jaar in Europa leefde vooraleer zij werd gehoord. Verzoekende partij onderstreept tevens dat het hier niet zozeer gaat om de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat zij Afghanistan heeft verlaten, doch wel om de vrees voor vervolging in geval van terugkeer in de huidige omstandigheden. Verzoekende partij meent dat door verwerende partij moest worden onderzocht wat de invloed is van de taliban in haar dorp, of verzoekende partij kan terugkeren naar haar familie en op welke wijze de taliban omgaat met terugkerende Afghanen. Van verzoekende partij kan niet verwacht worden dat zij hierover concrete bewijzen aanbrengt nu zij reeds sinds 2014 in Europa verblijft.

2.2.4.2. De Raad treedt evenwel de motivering in de bestreden beslissing bij dat op basis van de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat er in haar hoofde geen sprake is van een voldoende geïndividualiseerde en concrete vrees voor vervolging. Immers wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld: *“Op basis van uw verklaringen blijkt evenwel dat er in uw hoofde geen sprake is van een voldoende geïndividualiseerde en concrete vrees voor vervolging. U gaf aan dat u zes maanden lang werkte voor de ALP dan wel de ANP (Afghan Local Police – Afghan National Police), maar dat u toen stopte met uw werk omdat de familie van uw verloofde dit vroeg (CGVS p. 12). Naderhand besloot u om het land te verlaten omdat u de situatie in uw streek in het algemeen onveilig vond; er waren te veel extremisten aanwezig (CGVS p. 12, 13). U verwijst op geen enkel moment naar dreigingen tegen u persoonlijk omwille van uw voorgehouden werk voor de overheid, of voor gelijk welke andere redenen. Uw oom zou wel vermoord geweest zijn omwille van zijn werk voor de nationale solidariteitsorganisatie, maar u geeft aan dat dit los staat van uw eigen zaak en louter een indicatie is van de algemene situatie in uw streek (CGVS p. 13). U slaagt er trouwens ook niet in om de voorgehouden moord op uw oom op enigerlei wijze aan te tonen (CGVS p. 14). Er kan dus gesteld worden dat u het land kennelijk verliet omwille van de algemene veiligheidssituatie in uw streek van herkomst, wat geen grond is voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, maar mogelijk wel voor het toekennen van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”*. Wat betreft het door verzoekende partij voorgehouden werk voor de ALP dan wel de ANP wordt voorts nog door verwerende partij op het volgende gewezen: *“In ondergeschikte orde kan ook aangestipt worden dat uw voorgehouden werk voor de ALP dan wel de ANP geenszins vaststaat. U legt namelijk geen enkel begin van bewijs voor van uw voorgehouden diensttijd, en u slaagt er bijvoorbeeld ook niet in om duidelijk aan te geven voor wie u nu eigenlijk werkte, de ANP dan wel de ALP; u stelt zelf dat u bij de arbaki werkte (dus de ALP), maar in eenzelfde adem geeft u bijvoorbeeld aan dat u een opleiding volgde aan een nationaal trainingscentrum en dat u een ANP-badge op uw uniform had (CGVS p. 7 – 9). Maar zelfs als uw dienst al voor waar genomen zou worden, kan deze op zich niet volstaan om als een gegronde vrees voor vervolging te worden beschouwd, bij ontstentenis van een concrete voldoende geïndividualiseerde vrees”*.

De Raad wijst er voorts op dat inzake de vrees van verzoekende partij in Afghanistan problemen te kennen omdat zij al lange tijd in Europa verblijft door verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd: *“Op het einde van het persoonlijk onderhoud liet u ook nog noteren dat u vreest in Afghanistan problemen te kennen omdat u al lange tijd in Europa verblijft (CGVS p. 16). Er zijn evenwel geen aanwijzingen dat mannen in Afghanistan louter omwille van hun lang verblijf in het buitenland vervolging riskeren, noch reikt u informatie aan waaruit dit blijkt. In de mate dat u ondertussen meer gewend bent aan de westerse normen en bij terugkeer uw gedrag wederom zou moeten aanpassen aan de lokale mores, kan aangestipt worden dat het geen vervolging uitmaakt als iemand zich in enige mate dient te conformeren aan de dominante cultuur en aan de hiermee gepaard gaande restricties. Bepaalde aanpassingen om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op fundamentele grondrechten en vrijheden, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12).”*.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaande argumenten geen enkele afbreuk doet aan voormelde motieven van de bestreden beslissing. Haar jonge leeftijd en het feit dat zij reeds twee jaar Afghanistan had verlaten toen zij gehoord werd zijn niet van aard deze vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Waar zij voorts meent dat haar vrees moet worden onderzocht om terug te keren naar Afghanistan in de huidige omstandigheden, dat verwerende partij de invloed van de taliban in haar dorp diende te onderzoeken en op welke wijze de taliban omgaat met terugkerende Afghanen, benadrukt de Raad dat verzoekende partij geen concrete indicaties bijbrengt waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst problemen zal kennen met de taliban in haar dorp. Voorts onderstreept de Raad dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat er geen aanwijzingen zijn dat mannen in Afghanistan louter omwille van hun lang verblijf in het buitenland vervolging riskeren. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit kan blijken dat zij louter omwille van haar lang verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar haar dorp vervolgd zal worden door de taliban. De Raad bemerkt hierbij nog dat waar in het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan* van 30 augustus 2018 (p. 46-47) gewag wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, *in casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoonde dat zij dermate verwesterd is dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Er zijn dan ook geen concrete indicaties dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban in haar dorp beschouwd zal worden als ‘verwesterd’ en omwille hiervan vervolgd zal worden. Zij het hierbij nog opgemerkt dat in het rapport *EASO Country Guidance note: Afghanistan* van juni 2019 (p. 65) bovendien gesteld wordt dat het risico

op vervolging voor mannen die beschouwd worden als ‘verwesterd’ minimaal is en afhankelijk is van de specifieke individuele omstandigheden.

2.2.5. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden

151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, *targeted killings* en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Logar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen. Waar verzoekende partij opmerkt dat “Mohammad Agha op de tweede hoogste plaats (komt) in een ordening van ‘conflict severity’ of intensiteit van het conflict”, dat “(d)it (...) aan(geeft) dat de conflictsituatie effectief regionaal verschillend is en dat daarom verwerende partij een beoordeling dient te maken aangaande de veiligheidssituatie van het district Mohammad Agha en niet van de provincie Logar in het algemeen”, en dat “verwerende partij onvoldoende concreet onderzoek (heeft) verricht naar de veiligheidssituatie in zijn dorp Nazarkhel”, stelt de Raad evenwel vast dat de verzoekende partij nalaat informatie bij te brengen waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in het district Mohammad Agha waarvan zij afkomstig is dermate verschilt van de rest van de provincie dat zij er een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat uit de door verwerende partij bijgebrachte rapporten – meer bepaald het *EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation* van december 2017, het rapport *EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update* van mei 2018 en het rapport *EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation* van juni 2019 – blijkt dat ook in het district Mohammad Agha het merendeel van de gewelddaden voornamelijk doelgericht van aard zijn en dat het geweld er voornamelijk de vorm aanneemt van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, *targeted killings* en complexe aanvallen. Er vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, doch kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *open combat* of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. Er kan niet gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar dit district aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon en verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat er in haar hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om er het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 22 januari 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn

beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT